

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3324

ЗА СЛОБОДУ!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
др Војислав Шешелъ

Вратити Србима људска права

Пише: мр Александар Мартиновић

За Српску радикалну странку Косово и Метохија је саставни и неотуђиви део Републике Србије. То јасно проистиче из Устава Републике Србије, као и из Резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1244 од 10. јуна 1999. године. Такође, ма колико то чудно звучало, на страни Републике Србије јесте и налаз тзв. Бадинтерове комисије, која је формирана у јесен 1991. године од стране Конференције за СФРЈ у Хагу. Наиме, према мишљењу ове комисије, којој је председавао Робер Бадинтер, председник Уставног савета Француске, једино решење за кризу у бившој Југославији представља признање административних граница између некадашњих југословенских република као међудржавних граница, односно гарантовање суверенитета и територијалног интегритета југословенских република у њиховим административним, односно сада већ државним међама.

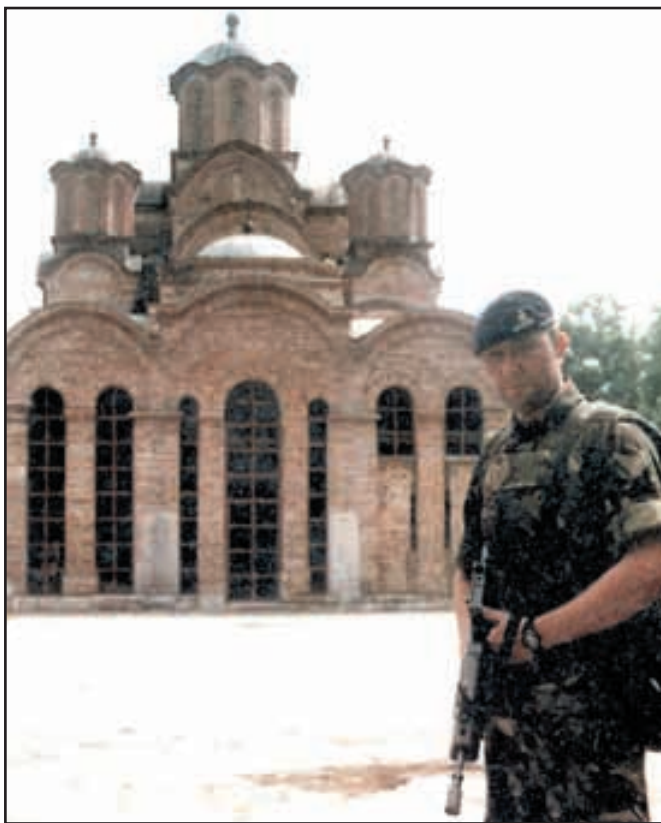
На бази овог налаза, Европска заједница и САД признале су независност, најпре Словеније и Хрватске, а затим и осталих република бивше Југославије. Ако је принцип неповредивости граница важио за државе које никада у модерној историји нису биле суверене и независне, онда он,

тим пре, мора да важи и за Републику Србију, која је једино 1918. године, приликом формирања заједничке државе Јужних Словена, своју државну самосталност и међународно-правни статус уградила у темеље нове државе.

Српски радикали се оштро противе измештању проблема Косова и Метохије из Савета безбедности УН у Европску унију. Основни разлог за овакав став Српске радикалне странке лежи у чињеници да је гарант територијалног интегритета Србије на Косову и Метохији управо Савет безбедности, у коме седе представници Руске Федерације и Кине, две моћне државе савременог света, које су привржене међународном праву и које су небројено пута до сада потврдиле своју решеност да никада не признају легалитет шиптарске НАТО државе, тзв. Републике Косово. Управо због тога, Српска радикална странка је непомирљив противник ЕУЛЕКС-а, мисије Европске уније на Косову и Метохији. ЕУЛЕКС никада није крио да његов циљ није заштита територијалног интегритета Србије, већ помоћ терористичким шиптарским структурама на Косову и Метохији да се брже интегришу у Европску унију и НАТО. У ствари, ЕУЛЕКС треба да спроведе у дело план Мартија Ахтисарија, познатог србомрсаца, чија је суштина независност Косова и Метохије, уз супервизију Европске уније и НАТО-а.

Позив председника Републике Србије Бориса Тадића, краја 2008. године, да се ЕУЛЕКС инсталира на Косову и Метохији зато није ништа друго него отворени чин велеиздаје наше отаџбине и индиректно признање независности јужне српске покрајине. Борису Тадићу српски радикали и мученички српски народ на Косову и Метохији поручују да ће за ову велеиздају бити кажњен кад-тад, без обзира на то колику му помоћ и подршку пружали његови западни ментори! Додуше, Тадић је пред домаћом јавношћу покушао да се оправда позивањем на тобожње председничко саопштење Савета безбедности УН. То саопштење заиста постоји, али се у њему ни једном једином речју не помиње ЕУЛЕКС, нити се њиме суспендује важење Резолуције 1244. То је још један аргумент за српско Косово и Метохију. На лажима и преварама не може се градити међународни правни поредак, као што се ни кућа, по речима Господњим, не може градити на песку.

Српска радикална странка сматра да држава Србија мора бити укључена у решавање егзистенцијалних проблема Срба на Косову и Метохији, посебно када је реч о снабдевању електричном енергијом. Срби не смеју бити препуштени својој судбини и принуђени да се сами сналазе како знају и умеју. Напротив, гарант нормалног живота на Косову и Метохији мора бити управо Република Србија, заједнички дом свих њених грађана, укључујући ту и све оне Албанце који су лојални држави Србији и који су спремни да са Србима живе у слози и миру. То је политика за коју се залажу српски радикали, политика која је људска, морална, хришћанска и утемељена на међународном праву. Све друго води у нова страдања народа на овим просторима.

Режим успоставља границу између Косова и Метохије
и остатка Србије и повлачи државне институције из Покрајине

Пасоши за етничко чишћење

- *Влада Србије из њојџаје љрави љланове како да Еулексу омођуђи да на администрџивним љрелазима љоново успосџави љункџове и наџрави ѓраницу независнођ Косова? Са Косова и Метџохије је измешџена и Координациона уђрава МУП-а, како би се осџђурало еџничко чишћење нове шипџтарске државе. Од 1912. године до данашњих дана мођли смо да извадимџо испрџаве у свџм мџсџу, али је Борис Тадић решиџо да сва срџска младеж из јужне срџске љокрајине, жељна рада и живџоџа, мора да се одјави са Косова и Метџохије да би добила љпасџи – испџиче Љубџомир Краговић*

Пред сваке изборе, жута власт из Београда нам поручи да „никада неће признати независност Косова”. Онда, до следеће кампање чини све што је у и ван оквира њених овлашћења да обезбеди несметано спровођење плана Мартија Ахтисарија. То ради управо сада када ствара – први пут у историји српске државности – царинске прелазе између „Србије и Косова”. То не ради само зато што би се Покрајине најрадије решила (пошто нити хоће нити зна како да заштити српски живаљ на Космету), већ зато што јој то траже НАТО налогодавци – Хавијер Солана који нас је бомбардовао и перјанице ЕУ које су најавиле да ће „Косово већ на јесен добити студију изводљивости за придруживање Унији”.

Издајничка власт слепо испуњава чувену „мапу пута” која треба да Србију, наравно без Косова и Метохије, уведе у ЕУ. Једна од одредби у „мапи” каже да Србија мора појачати безбедносне елементе, а ових дана се показало да се под тим подразумева успостављање царинских прелаза на административној граници са Покрајинџом, као и измештање Координационе управе МУП-а Косова и Метохије из јужне српске покрајине у Београд. Тако се, под паролџом да „успоставља веђу безбедност по европским стандардима”, актуелна власт заправо изборила за оно за шта Шипџтари и цџо Запад никада нису могли – реалну границу посред Србије, уз постепено али ефективно исџљавање државних институција Србије са Косова и Метохије. Не сме се заборавити да, паралелно са повлачењем главних постојећих институција, власт у Београду настоји да ослаби и саботира рад представника српског народа са Косова и Метохије (како новоформиране Скупшџтине Зајџедница српских насеља и опшџтина, тако и рад Одбора за Косово и Метохију Скупшџтине Србије).

Еулекс за посредника

Све време вичуђи да никада неће признати НАТО државу Косово, лицемерје Београда је отишло јџш даље – у преговорима српске и „косовске власти” о успостављању царинских прелаза посредџваће Еулекс! Чџедо Мартија Ахтисарија, створено да Шипџтарима направи јџш јџдну Албанију, да одлуком западних земаља смени Унџик и тимџе поништи сушџтину Резолуџије 1244 СБУН (да је Косово и Метохија под привременџом међународном управџом одлуком УН и уз сагласност Србије) треба да посредује у стварању границе коју су косметски Срби рушили. Цџабе су заклетве Београда да не признаје „Косово”, кад је пристаџо да „обезбеди надџор граничног прелаза у сарадњџи са косовском полицијџом” и да српска и косовска полиџија раме уз раме раде на ефикасном раздвајању Срба.

Председник Одбора Скупшџтине Србије за Косово и Метохију и председник Координационог одбора СРС Љубџомир Краговић подсећа да је Влада увела Еулекс на мала врата, „на превару, обеђавајуђи брда и долине”, док је јџдини циљ био стварање нове шипџтарске државе.

– Обеђавали су такозвани програм у 6 тачака, које им је наводно обеђаџо генерални секретар УН Бан Ки Мун и које ће бити реализоване на задовољство Срба и осталог неалбанског народа на Косову и Метохији. То је била класична превара. То је било само голо испуњавање налога европских и светских моћника, јер Еулекс од доласка до данас има само јџдан задатак, да помогне стварање нове шипџтарске државе на територији Србије. Српски народ са Косова и Метохије је то осетиџо и кроз Скупшџтину Зајџеднице коју чине представници свих опшџтина које су изашли на изборе 11. маја 2008. донеџо одлуку и паролу „стџп Еулексу”. Прикупљџено је 73.000 потписа које смо доставили председнику Србије, председнику Владе и председнику Скупшџтине, као и амбасџади Русије у Београду са жељџом да спрџечимо долазак Еулџкса. Наш апел није услишен, а послџдица је катастрофална ситуација на простору Косова и Метохије. Све почиње око Нове године нападима на северу Косовске Митровице, а онда јџдном синхронизованџом акцијџом се искључује вода и струја у енклавама. Срби су потпуно избезумљени, јер добијају поруке да они треба сами да решџе те проблеме, а не Влада – обеђашњава Краговић.

Он, међуџтим, истичџе да су Срби у последњих десџет година издржали све зулумџе шипџтарских сепаратиста, као и терор међународне зајџеднице која је присутна на простору Косова и Метохије и да је такво стање могло трајати у недоглед. Али, Срби на Косову и Метохији су добили јџш јџдног непријатеља, а то је Влада Србије.

Срби руше пунктове, Београд их гради

– Уместџо да нам буде лакше, из дана у дан нам је све теже да останџмо и опстанџмо на овим просторима. Царине су биле уведџено од стране администраџије Унџика. Српски народ је био незадовољан царинским прелазима. Плаћали смо таксе које су се сливале у касу привремених институција тзв. Привременџе владе Косова. Срби су срушили те пунктове, јер не желе да у својџој држави имају царински прелаз. Сада се од стране мисије Еулекс поново најављује увођење царинских пунктова, уз изговор да им је то обеђала Влада Србије. Српски народ је незадовољан тим потезџом. Јџдан деџо сматра да представници Еулџкса лажу, а други да гово-

Косово и Метохија је СРБИЈА!

ре истину. Најтрагичније је што Влада о томе ћути и из по-таје прави планове како да Еулексу омогући да на административним прелазима поново успостави пунктове. Њихово отварање је најављено за септембар. Ако до тога дође, то је дефинитиван доказ да је Влада заборавила да на Косову постоји српски народ и, што је још горе, да је Косово и Метохија део Србије – каже Краговић и закључује да, грубо кршећи све законе, а поготово Устав, Влада дозвољава и олакшава Покрајини да се одвоји.

И заиста, шеф Еулекса Ив де Кермабон потпуно је самоуверено најавио средином месеца да би наплата на административним прелазима Јариње и Барњак могла да буде следећи корак те мисије.

Сатанизацијом до новог егзодуса

Наравно, кад су на добром путу да успоставе границу, Шиптарима и српској власти остаје само да обезбеде етнички чисто Косово. У име евроинтеграција које „немају алтернативу”, Београд је брже-боље прихватио препоруку Европске комисије о либерализацији визног режима, да се либерализација не односи на грађане који имају пребивалиште на територији Космета. Уместо да тражи начин да стварно обезбеди некакав евробољитак за косметске Србе, Београд је, несумњиво у дослуху са Бриселом, одлучио да измести Координациону управу МУП-а и да примора Србе са Косова и Метохије да се, у замену за пасош, одрекну пребивалишта у јужној српској покрајини.

Шеф Бироа за међународну сарадњу и европске интеграције МУП-а Дражен Маравић покушао је да оправда потез ЕУ следећим речима:

– Европска комисија је образложила своје становиште тиме да УН привремено управља Косовом, док српски МУП нема приступа тој територији да би могао да провери податке о пребивалишту, рођењу, држављанству и свему другом што је неопходно да поднесе лице које тражи пасош.

Маравић је чак истакао како је добро што је у образложењу предлога одлуке „јасно речено да су разлози искључиво безбедносне и техничке природе и да проистичу из чињенице да наши органи не могу да обављају безбедносне провере на терену, имајући у виду да је међународна заједница надлежна за управљање над Косовом и Метохијом”. Лицемерно је и што Маравић наглашава да у предлогу „експлицитно пише да се ни на који начин не утиче на статус Косова и Метохије по Резолуцији 1244”.

Међутим, ако је реч о томе да ЕУ овде поштује Резолуцију 1244 и да је једини разлог за нову сатанизацију Срба то што српска полиција није на терену, зар онда није било логично да се реши тај технички проблем слањем оних 999 униформина на које Србија има право према Резолуцији 1244? Београд је отворено стигматизовао и понизио оно мало преосталих Срба одлучујући да измести Координациону управу. Он их је уценио да, ако хоће нове српске пасоше, морају доћи у Београд по њих и морају се одрећи косовске колевке. Европска комисија такође тражи и да Србија обезбеди „по-

јачани надзор над административном линијом, укључујући размену информација са Еулекс/косовском полицијом”. Штавише, Маравић је изјавио да је могуће да ће бити потписан протокол о таквој сарадњи, али је шокантно што Београд (како је истакао Маравић) већ увелико размењује податке са „Еулекс/косовском полицијом”.

Од Турака до Тадића

По објављивању нових капитулацијских планова Београда, представници СРС и Српског националног већа северног Косова и Метохије оптужили су власти у Србији и председника Бориса Тадића да, по захтеву САД и ЕУ, уништавају државне институције у Покрајини. СРС оцењује да је одлука о измештању Координационе управе скандалозна и да ће отежати живот преосталим Србима на Космету, а представници косметских Срба заједнички су осудили намере Владе Србије да по налозима Запада постави чврсту границу према Космету. Они су тражили од Владе да поштује Устав и резолуције Скупштине.

– На простору Косова и Метохије, МУП Србије је последњих десет година био присутан бар у цивилном сектору, за издавање докумената и исправа Републике Србије. У разговору са старијим људима сам чуо да отакоко они памте Србију, увек се у своме месту могла добити лична карта и путна исправа. Ово измештање управе, прво из Косовске Митровице у Рашку, па у Куршумлију, па у Београд, је издајнички потез МУП-а који Србима ствара проблеме које нису имали од 1912. године. Наиме, од 1912. до данашњих дана могли смо да извадимо исправе у свом месту. До те године нас је спречавала турска Отоманска империја, а сада издајничка влада Бориса Тадића. То је тихо етничко чишћење, јер ће нарочито млади људи, жељни живота и посла, ићи у унутрашњост да се одјаве са Косова и добију пасош који би им омогућио да путују и нађу посао негде у Европи. Шта ће у Покрајини остати – старија популација, а после ње – Ко-смет без Срба.

Р. В. С.

Еулекс, који ће бити посредник у преговорима Београда и Приштине о успостављању царинских прелаза на административној граници, је објавио „свеобухватни извештај о функционисању косовских институција”. У њему се наводи да је „косовска полиција узор међу полицијским структурама на Балкану и Европи по броју представника мањина”, да је судство способно да води независне и ефикасне процесе и доноси пресуде. За царине је наведено да је обезбеђивање правилне интерпретације и јединствене примене царинских прописа у складу са оним у ЕУ. Међутим, оно што Еулекс није навео је где у ЕУ има таква држава у којој се на покрајинској граници успоставља царина. Одговор је – ни у једној. Тај пропис ЕУ важи само за Србију. Баш као што само за нас важи правило да је могуће отцепити 10 одсто државне територије чланице УН.

Како је режим обезбедио време да на терену помогне успостављање независности

Жуто чудо на Косову

- *Режим је прво целу одбрану Косова и Метохије свео на необавезујуће мишљење Међународног суда правде који ће ипак ипочети да разматра наш случај 1. децембра. По том је жутима успело оно што су Шиптарима покушавали већ деценију – да Срби у јужној српској покрајини буду приморани да сарађују са 'косовским институцијама', да се понизе пред терористима и преговарају са убицама, да прихвате све њихове услове, јер је Београд поручио да су шиптања као што је струја и вода – њихов локални проблем*

Домети и успеси српске дипломатије су просто задивљујући, или, што рече „премијер Косова“ Хашим Тачи – чудесни. Тачи је тим придевом, пре само десетак дана, заправо окитио целу политику Београда према Косову. Није је бо буника, већ доживео низ неочекиваних пријатности: амбасадор САД Вилијем Монтгомери у високоглагољном београдском листу изјављује да Косово и Метохију треба поделити, а шеф српске дипломатије Вук Јеремић на то – ћути; председник Хрватске Стјепан Месић изјављује да „ако је питање Косова у правној сфери, онда не треба да буде и у политичкој“, а Јеремић – ћути; шеф МУП-а и поспрулих комуниста Ивица Дачић састаје се са Хавијером Соланом и саопштава да се само заједничким радом (Еулекс, Унмика и српског МУП-а) гарантује безбедност на Косову и Метохији, а Влада одлучује да Координациону управу МУП-а измести из покрајине; државни секретар за Косово и Метохију Оливер Ивановић (дика ДС) отворено имплицира да је у Ахтисаријевом плану споран не садржај, него реч независности, и препоручује да се „нађе нека друга форма“ без помињања те тешке речи на слово „н“. А нико да га ухапси, или макар укори. И како онда један Тачи да не помисли да сања и да је све ово за неверицу?

Тек, Срби на Космету живе у кошмару који им је донео успех жуте дипломатије. Свакодневно се боре са осећајем да је измештање питања признања независности Косова пред Међународни суд правде био трик да се код бирача купи време. Јер наша дипломатија је рекла следеће: Нећемо ништа да предузимамо док се Суд не изјасни. То је питање пренето са политичког на правни терен и чекаћемо до даљњег... јер јавна расправа пред Судом тек почиње 1. децембра.

Наметање шиптарских установа

Просечан Србин на Косову и Метохији, међутим, ових дана има дивну прилику да види прави димет потеза дипломата у Влади Србије и у Председништву Србије. Јер, жутима је успело оно што Шиптарима није у последњих десет година – а то је да Срби на Космету буду приморани да сарађују са „косовским институцијама“, да се понизе пред терористима и убицама и потписују некакве уговоре са некаквим КЕК-ом који је изграђен српским парама, а потом отет заједно са целом светом земљом. Од све дипломатске вештине и преговора са Еулексом да се нашем живљу после месец дана мрака укључи струја, дипломатија Бориса Тадића је успела само да обезбеди да Срби признају КЕК и да му дају оно мало цркавице што муком накупе.

Сада када су видели да им овај рецепт успева, Београд и Приштина ће заједно приморати косовске Србе да прихвате и остале шиптарске услове, да преговарају са њиховим

функционерима и политичким лидерима као са легалним и да им тако дају легитимитет. Временом ће морати да прихвате и њихове институције, јер Београд им је поручио да су проблеми косовских Срба њихови и да их сами морају решавати.

Тако долазимо до суштине. Није Београд одлучио да му једино средство за одбрану Косова и Метохије буде Међународни суд правде. То је урађено да се ниједним другим средством не би, случајно, постигао какав успех. И да би се купило време. Јер, док се по питању статуса наизглед ништа ново не дешава, српска власт успешно ради на „прихватању реалности“ и приморава Србе на Косову и Метохији да ту „нову реалност“ једнако прихвате. Алтернатива је, као што видимо, да живе без струје, воде, лекова, хране... Оно што је данас Штрпце, сутра ће бити неки други град. И тако редом.

„Не рачунајте на државу“

Београдски званичници, међутим, избацују паролу о бољем животу, о томе где и како да се запосле млади у јужној српској покрајини, да на државно ухлебљење не рачунају, већ да се запошљавају по каквим приватним (читај шиптарским или жутима) предузећима. А Запад, одушевљен слепим послушничтвом Београда, задовољно трља руке.

Без трунке скрупула, Оливер Ивановић не смишља како да Влада подстакне останац младих на Косову и Метохији, како да обезбеди стимулативне пакете или отвори каква радна места, уместо што гаси једну по једну државну институцију, већ изјављује следеће:

– Није реално да млади очекују да ће до посла доћи преко буџетских државних установа, већ у приватним предузећима, где постоје реална средства и могућности.

Он је чак, говорећи о плановима за децентрализацију Покрајине, казао да се „мора наћи нека друга форма која би мање-више креирала исту ствар – формирање нових општина, можда промене у ингеренцијама, али све то мора да буде у статусно неутралном пакету, јер Влада Србије неће подржати ништа што има префикс „независно“ или „Косово република“.

Са друге стране, заменик „косовског премијера“ Хајредин Кући прихватио је ову намештену лопту и поставио два услова:

– Прихватићемо тај предлог ако Срби буду учествовали на изборима, јер нећемо да стварамо нове општине којима ће руководити српске паралелне структуре, а други је да ће процес децентрализације бити избалансиран у северном делу Косова и Метохије.

Америчко мешетарење

Срби, међутим, добро знају да шиптарским условима нема краја, а да их је Београд дефинитивно препустио себи самима могли су да виде и на примеру проблема са струјом. Подсетимо, за укључење струје КЕК је Сиринићкој жупи поставио низ нових услова, међу којима и да у трафостаници у Штрпцу раде само радници КЕК-а. Тако је, према речима председника Скупштине општине Штрпце Бојана Савића, буквално преко ноћи промењен начелни договор да се проблем реши тако што би најмање 70 одсто мештана платило паушал од 26 евра по домаћинству.

– Представници КЕК-а и међународни менаџери тражили су од нас писане гаранције да ће у трафостаници Штрпце бити запослена само четири радника КЕК-а, иако станица припада Електропривреди Србије, и без обзира на то што је начелно било договорено да буду ангажовани и радници КЕК-а и ЕПС-а – казао је Савић. При томе, не сме се заборавити да су радници КЕК-а били претходно насилно у пали у станицу, и да су је напустили тек интервенцијом полиције.

Председник српске општине Штрпце Звонко Михајловић истакао је да је реч о чистом мешетарењу САД, јер из „амбасаде САД, чим се постигне неки договор, постављају неке нове услове Србима“. Тако је шиптарска страна постала незадовољна што је договор са српске стране хтео да гарантује кадар ДС, па је директор КЕК-а у Урошевцу Изет Рашити тражио од Станка Јаковљевића да он лично гарантује безбедност радницима КЕК-а који ће наплаћивати струју. Међутим, како је рекао Јаковљевић, предвиђено је да безбедност гарантују Еулекс и косовска полиција.

Шеф Координационог центра за Косово и Метохију Звонко Стевић је за неподношљив положај Срба оптужио Еулекс и међународне представнике и указао да је реч о неприхватљивој демонстрацији силе и уценама којима се покушава извршити притисак на српску заједницу – ради новог протеривања Срба.

На све апеле српских представника са Косова и Метохије да се по овом питању огласи и ЕПС, из Београда је стигао само глас државног секретара за Косово и Метохију Оливера Ивановића:

– Питање споразума са КЕК-ом у општини Штрпце је ствар локалне самоуправе. На председнику општине је да постигне споразум. Сви председници општина имају овлашћења да у директним преговорима са КЕК-ом нађу најбоље могуће услове.

Он је чак негирао да су представници КЕК-а изменили услове и рекао да је „у суштини реч о истим условима под којим су Шилово, Бартеш и сва остала села у Поморављу, у централном делу, потписала споразум“. То је, како је објаснио, колективни споразум који ће се у каснијим фазама развити на индивидуалне споразуме „како се свуда у свету плаћа струја“.

– Председник општине Шилово је без много разлога затегао однос са представницима КЕК-а, уместо да у првим данима постигне споразум на истом овом принципу на којем га постиже данас – закључио је Оливер Ивановић.

Да је реч о чистој провокацији и новом иживљавању Шиптара над Србима доказује и чињеница да селима струја није била пуштена ни неко време пошто су платили паушал, а посебна врста подривања српског суверенитета је била одредба да су паушали КЕК-у морали бити плаћени у еврима, иако се према уредби Унмика из 2000. године као платежно средство користи динар!

Тачијев хвалоспев

Имајући у виду да је Београд успео да натера Србе са Косова и Метохије на све то, не чуди што му је Тачи сковао хвалоспев – и то у српским новинама.

– Српски званичници на интерним међународним састанцима признају независност Косова као реалност и то све отвореније говоре. Много тога вероватно нисте чули, али када сте видели неке одлуке, вероватно сте се и ви зачудили. Политика Београда је политика чуда – казао је Тачи.

За разлику од српских дипломата, Тачи се и те како успротивио Монтгомеријевој идеји о подели Косова и Метохије. За разлику од Бориса Тадића који је исфразирано понављао како је став Београда да никада неће признати независност Косова, Тачи је поручио да се „не бави пијацом и поделом територија“. А и зашто би, када ће му српска власт омогућити да пороби све Србе на Косову и Метохији, а који се буду опирали, моћи ће само да спакују кофере. Потези српске дипломатије ипак нису изненађујући када се има у виду да је ове године обновљен рад Спољнополитичког савета МИП-а у коме седе све сами Соросеви људи, почев од Соње Лихт и Душана Лазића који су отворено, на свим могућим форумима, заговарали прихватање „нове реалности“.

Р. В. С.

Српска радикална странка поновиће успех на изборима из 2008 . године

Влада силом променила вољу народа

- *На изборима у мају 2008. за Скупштинину града Приштинине Српска радикална странка освојила је 48,9 посто гласова, односно 23 од 47 мандата, али је одлуком Владе Србије да уведе привремене мере власти према ДС, СПС, које немају подршку грађана, и Г17 која није ни учествовала на изборима*

Влада Србије, по налогу Еулекса, на све начине покушава да уруши институције Србије на Косову и Метохији како би смањила отпор локалних Срба према окупационој мисији Еулекс и увођењу царине ка Србији. Последњи у низу притисака на Србе на Косову и Метохији да престану да пружају отпор незаконито проглашеној независности Косова је и увођење привремених мера у општини Приштина, где је на власти била Српска радикална странка.

Председник Заједница српских општина и функционер Српске радикалне странке Радован Ничић каже да представници Владе Србије на све начине покушавају да ставе Скупштину града Приштинине под контролу својих странака, упркос изборној вољи грађана који су готово већински гласали за радикале.

– Општина Приштина, у којој је локалну власт чинила СРС, била је стожер отпора Еулексу на централном Косову, а општина Пећ у Метохији, и то је главни разлог што су ове две општине распуштене по одлуци Владе Србије. Од тренутка увођења привремених мера, институције државе Србије у Приштини су у потпуном хаосу, а власт чини све да отежа положај Срба у покрајини. Школство, здравство, локална администрација и јавна предузећа су у лошем стању, не издвајају се средства за реновирање, не улаже се у инфраструктуру – напомиње Ничић.

Владина кампања против Срба

Он каже да осим што опструира њихове напоре да одбране суверенитет Србије на Косову и Метохији, Влада Србије води активну медијску кампању против преосталих Срба у покрајини.

– Лажно се представља како влада улаже огромна средства на Косову и Метохију и како запослени примају 200 посто веће плате, што је повод за честе медијске нападе на Србе у покрајини. Грађанима остатка Србије се приказује како ми лагодно живимо на њихов терет, што нема везе са реалношћу. Овде се не улаже никакав новац, а плате запосле-

них у администрацији и државним институцијама, попут здравства и школства, су на нивоу 60 посто републичког просека. Најбољи доктори се иселавају са Косова и Метохије јер не могу да живе од својих плата, а народ неће да остаје у местима где не могу да се лече или где деца не могу да им добију квалитетно образовање – каже Ничић.

Председник Градског одбора Српске радикалне странке у Приштини Драгутин Перић каже да се власт према Србима на Косову и Метохији односи као према грађанима стране државе.

– Иза притисака на Србе у Приштини стоје Борис Тадић, као и некадашњи Тачијев а данас Тадићев министар за Косово и Метохију Горан Богдановић. Срби на Косову и Метохији су, изгледа, постали баласт за режим у Београду, па

Празна обећања Горана Богдановића

Драгутин Перић подсећа да некадашњи Тачијев, а данас Тадићев министар за Косово и Метохију, није испунио ниједно од обећања датих локалним Србима у Приштини.

– Богдановић је обећавао изградњу пута Грачаница – Приштина, који је жила куцавица за сва села која гравитирају ка Грачаници, па чак је и тврдио да су средства издвојена, али пут још увек није урађен. Такође је заустављена изградња 75 кућа за расељена лица која су смештена у стамбеним контејнерима у Грачаници, која се финансира из Националног инвестиционог плана. Ти људи сада живе од донација хуманитарних организација док из републичког комесаријата за избеглице долазе само да се сликају са њима – каже Перић.

Привремене мере против инвестиција

Драгутин Перић подсећа да је пре увођења привремених мера Скупштина општине Приштина несметано функционисала, а да је отпочело и инвестирање у јавна предузећа.

– Комплетирали смо градску управу и поставили људе са квалификацијама и одговарајућом стручном спремом на све функције. Скупштина града Приштине је нормално функционисала, одржаване су седнице и доношени акти, односно обезбедили смо нормалан рад органа државе Србије на простору Косова и Метохије. Дуплирали смо постојеће капацитете у комуналном предузећу, које је коначно оспособљено да несметано обавља делатност. Обезбедили смо 20 милиона динара за куповину два аутобуса и два комбија за Градско саобраћајно предузеће за потребе превоза деце у школу. Нажалост, због увођења привремених мера, овај посао није завршен, а тај новац су представници привремене управе потрошили ненаменски тако да школска деца на територији Приштине и даље имају проблем са превозом до школе – објашњава Перић.

би волели да нас се отерасе. Много смо се бунили против Еулехсове царине, па су морали да нас казне. Влада Србије одавно се односи према нама као да смо страни држављани, а то се најбоље видело када нам нису помогли у решавању проблема са снабдевањем струјом и водом, коју су нам Албанци искључили. Влада Србије се држала по страни иако је по Резолуцији 1244 имала право и обавезу да интервенише код УН – подсећа Перић.

Вратити приходе Приштини

Перић каже да ће у новом мандату циљ Српске радикалне странке бити да врати Скупштини града Приштина изворне приходе, који су је одлуком досовске власти одузете још 2003. године, и да се тим новцем инвестира у изградњу и одржавање инфраструктуре.

– ДОС је 2003. донела одлуку по којој се изворни приходи града Приштине (потези, таксе) уместо у локални упућују у републички буџет, а посао издавања докумената претузео је град Ниш тако да је локална администрација у Приштини остала без прихода. Српска радикална странка захтева да се изворни приходи града Приштине, као и таксе од издавања докумената, врате у градску касу како бисмо из тога

могли да инвестирамо новац у решавање комуналних проблема. На тај начин решили би бројне проблеме, а нико из Београда не би могао да нас оптужује да смо „издржавана општина” и да смо „паразити”, како нас сад називају поједини функционери ДС и Г17 плус – објашњава Перић

Радикали убедљиви

Српска радикална странка победила је убедљиво на прошлим локалним изборима у Приштини. Радикали су освојили чак 48,9 процената гласова, односно 23 од 47 мандата. После увођења привремених мера Влада Србије је за градоначелника Приштине именovala Југослава Поповића из ДС-а, а за његове сараднике Новицу Секулића из СПС-а, Ратка Перенића из ДС-а и Дејана Димитријевића из Г17 плус. Тако су, супротно вољи грађана, на власт у Приштини дошли ДС и СПС, па чак и странка Г17 плус која није ни имала пријављену листу на локалним изборима одржаним у мају 2008. године. Уверени смо да ће грађани на гласању 16. августа омогућити увођење „редовних мера” у Скупштину града Приштине и поново омогућити убедљиву победу Српске радикалне странке.

Р. В. С.

Косово и Метохија – експеримент Запада

Нови идентитет за Шиптаре: Достојно подсмеха

Пише: Радислав Ђук

На одвратан начин, косовским Шиптарима Запад – уз нову квази-државу – гради и нови квази-идентитет. „Морамо погурати албански брод напред”, објашњава један званичник Пентагона.

Кажу да је Ибрахим Ругова (рођен 1944) пред смрт примио католичанство и добио име Петар.

„Потомци Илира” добијали су при рођењу муслиманска имена, бар је тако било све до овог времена: Адем (Јашари), Хашим (Тачи), Рамуш (Харадинај), Сулејман (Селими), као и Енвер (Хоџа), Мехмед (Шеху), Рамиз (Аљија) или Саљи (Бериша).

Хиљаде младих Албанаца, међутим, добило је имена Била или Хилари (Клинтон) у знак захвалности Клинтовој администрацији. У једном америчком листу појавио се духовити коментар: „Свашта смо чули, само не да има некога у свету ко би пожелео да свом детету да име Бил или Хилари”.

Након Бушове посете Тирани, много новорођених беба понело је име Џорџ.

Сам ђаво би могао знати на шта ће са Шиптарима на крају да испадне, какав ће им идентитет направити.

Опимање туђег

У приштинском листу „Епока и ре” је, на пример, пре три године објављен фељтон извесног Фатона Мехметаја у којем покушава „доказати” да су српски православни манастири, као што су Пећка патријаршија, Грачаница и Високи Дечани, албански споменици које су им „српски окупатори отели”! Затим тврди да су сами Немањићи били заправо Албанци који су проглашени за Србе. Немањићи су били Нимани! Узгред, наводи да су били и католици. Тај Мехметаја „доказује” и да су Аристотел и Александар Македонски били – Албанци. О томе би морали да се споре са Киrom Глигоровом који је, лешкарећи на плажи у Платамони под Олимпом, чуо како се Александар Македонски обраћао оцу Филипу II: „А бре, татко...”

Ноел Малколм, бивши новинар и колумниста „Дејли телеграфа”, уз помоћ професионалних манипулатора јавним мњењем „Рудер Фин – глобални захвати” објавио је својевремено, по наруџбини „косовске владе у егзилу”, књигу „Косово – кратка историја”. Та књига постала је дипломатски приручник, као и Малколмова књига која јој је претходила „Босна – кратка историја”. Наравно, обе врве од фалсификата и обе су уперене против Срба.

„У косовској бици против Турака борили су, се уз Србе, и Албанци”;

„Већина антитурских устаника 1699. године на Косову били су Албанци”;

„Године 1690, под Арсенијем Чарнојевићем III иселило се 30.000 Срба, углавном из Ниша а не са Косова”.

Све оне бројке које му нису одговарале Малколм је јед-

ноставно прекројио. Тако је, рецимо, податак из аустријске статистике да је 1903. године на Косову живело 44 одсто Срба прекројио у 25 одсто.

Фалсификатима се служи и низ других аутора са Запада. Тако Сабрина Ремет у својој књизи тврди да је „Краљевина Југославија насилно иселила 500.000 Албанаца, а на њихову земљу довела Србе”. Бесмислица коју би читаоцима била одмах јасна када би знали статистичке податке о броју становника у Краљевини Југославији: 1921. године на Косову и Метохији живело је тачно 439.000 становника, а 1931: 522.000!

Без образа и памети

Цивилизовано, Београд је сачувао називе из доба турске власти: Калемегдан, Ташмајдан, Газиместан...

Новокомпонована квази-држава брише трагове прошлости.

Делујући на реализацији више циљева, удружене анти-српске снаге већ далеко одмичу. Ко би знао где ће се зауставити? Али, већ се без оклевања може констатовати: према њима – свим тим изопаченим фигурама на површини „косовске реалности” – нормални људски ум мора да испољи презрење, одвратност или подсмех.

Кад је сила изнад права и правде, што је случај са Косовом и Метохијом од насилног доласка НАТО снага 1999, низ варварских поступака наставља се један на другим. Затире се сваки српски траг:

Спаљено је 150 цркава и манастира, бисера српске културе; многе су подигнуте у средњем веку.

Бачено је у пламен више од два милиона књига на српском језику (по угледу на Хрвате који су спаљивали ћириличне књиге).

У варварској офанзиви шиптарске ренесансе, преко ноћи су осванули нови албански називи градова. Тако је Срби-

ца преименована у – Скендерај, Глоговац је добио име – Дренаси, Исток – Бурими, Подујево – Беслана, Косовска Каменица – Дардана, Сува Река – Тхеранде, Вучитрн – Вуштри, Обилић – Кастриот, Ново Брдо – Артана, Лепосавић – Албаник...

Упоредо, као зараза, ова пракса је погодила и села: вековна српска имена се бришу и уместо њих измишљају нова, шиптарска.

Такође, преко ноћи су све улице и тргови „албанизовани“.

У последње време шиптарска власт упорно настоји да присвоји и целокупну средњовековну српску културну баштину на Косову и Метохији – укључујући и наше чувене манастире и цркве – тако што би се она третирали као косовска, одузимајући јој атрибут „српска“.

Приграбљена су и сва огромна природна богатства, фабрике и комбинати. Ни помена о деценијским улагањима из Србије у ово подручје.

Као оправдање за све наведене и сличне поступке, о Србији се говори као о окупатору Косова и да Косово никада више неће бити део Србије.

И тако се уз подршку Запада ствара „велика Албанија“ на „историјским територијама“ античке Дарданије, што значи територија све до Ниша и до пола Грчке... Дарданија је била античка провинција пре Рима и два њена највећа града били су Ниш и Скопље, а престоница Улипјана (Липљан). У једној „држави“ замишља се Албанија, Косово, Илирида, Источно Косово, Топлица, Санџак, Малесија и Чамурија. Националраомантизмом се манипулише и храни јавно мњење и истовремено му се одвлачи пажњу од свеprisутне беде и огромне корупције.

Београд попушта под притисцима

У овом моменту Срби се тестирају на два поља: једно су локални избори које расписује косовска администрација, а друго је настојање Еулекса да косовске власти преузму административну границу према Србији. За ово друго, по мишљењу др Јована Теокаревића, професора београдског Фа-

култета политичких наука, неће бити проблема. Наиме, он очекује да ће влада у Београду прихватити услов доводећи га у везу са коначном одлуком ЕУ о стављању Србије на белу шенгенску листу. „Безвизни режим“, који се Србији нуди, „био би једини позитиван помак ове владе на путу ка ЕУ“. Он сматра да ће уследити успостављање границе према Косову, што је и први пут практично признавање независности Косова.

Срби су против понуђене децентрализације Косова на основу плана Мартија Ахтисарија којим је предвиђено формирање нових српских општина. Влада Косова позива локалне Србе да прихвате децентрализацију, али – осим неких минорних партија – сви одбацују такву понуду, делећи тиме и став Београда који је против. Али, сваки аналитичар ће доказати да је под притисцима Запада српска влада спремна на уступке, па...

На тај начин, корак по корак, антисрпске снаге остварују свој циљ. Уосталом, треба се сетити шта је Весли Кларк, онај злогласни командант НАТО-а у Европи у време агресије на Србију, саветовао 2001. године Шиптарима. На њихово питање шта је најважније је да се учини на Косову да би постало држава, он је одговорио: „Најважније је да локалне Србе увучете у косовску администрацију“.

Тако је сада и са Еулексом и изборима које расписује шиптарска тзв. држава.

Корак по корак... Лукава тактика? Свакако. Сетимо се прве такозване миротворне тројке, која је по одлуци и у име Савета Европске заједнице, дошла у Београд 4. априла 1991. године. „Мисија добре воље“ (министри Жак Пос, Ђани де Микелис и Ван ден Брук), у намери пружања „добрих услуга“, са наступом који ће бити „потпуно непристрастан“, без давања предности „било којој републици“ и сл. Били су то само лажни атрибути под којима се ова министарска тројка представила ондашњем југословенском руководству и јавности. Убрзо се, међутим, показало да је „позив“ и долазак министарске тројке био саставни део сценарија за разбијање СФРЈ.

Срби на Косову и Метохији – који су на наговор досовске владе једном већ били преварени па су били изашли на из-

боре које су расписали Шиптари – ни по коју цену не треба да наседну на нову превару. Наравно, за њих су меродавне само институције Србије, па тако и треба да изиђу на поновљене изборе у Приштини и Пећи.

Не губити наду

Треба имати на уму да је све пролазно, па ће тако бити и са црним облаком који се тако надвио над Србима на Косову и Метохији. Нека у ту сврху послужи овај цитат из књиге-студије Бранислава Нушића, из 1903. године:

„Српски живаљ на Косову осећа се с дана у дан све усамљенији и напуштенији, а то су прилике које не дижу, већ обарају дух једног народа”.

Само коју годину касније, ситуација се из корена променила и српска власт је управљала Косовом и Метохијом.

Расељавања је било и биће, најалост. Само, ваља се подсетити и тога да је расељавање Срба отпочело одмах после турског освајања. А масовно, које је утицало на физиономију насеља Косова, јесте оно под Арсенијем Чарнојевићем. „Тада су Срби напустили красна села и плодне земље, куће и имања, а Арнаути су сишли са својих планина, неродних и пустих, и населили празна српска села. Од тог доба, расељавање у мањем, била је свакодневна појава; ово је после српско-турског рата, а нарочито година 1881, 1882. и 1883, постало сразмерно врло знатно, те још и данас траје”, указивао је Нушић на почетку 20. века.

Као и у данашње време, „Арнаути су им палили куће, отимали стоку и бешчастили чељад, те су Срби спасавали главу пребегавајући у Србију. Данас се на прсте могу избројати села у којима нема Арнаута, а безбројна су села у којима нема Срба а било их је доскора. Та су села задржала своја српска имена, али у њима нема ниједне српске куће”.

Добро упознат са стањем на Косову и Метохији, где је био наш конзул, Нушић са запажањем истиче податак: „Арнаута правих има мало, а поарнаућени Срби су најбројнији део становништва косовског”.

И овде, ето најбољег примера, открива шиптарски проблем са својим идентитетом. Неки извори тврде да је Хашим Тачи српског порекла.

Да су Шиптари имали привилегије код турских власти, баш као што им данас држе страну Американци и западњаци, и овде ћемо се позвати на конзула Нушића:

„Свака варош има своју управу која се зове беледија (општина). Беледија је састављена од председника (реиза) и шест чланова (азије), од којих две трећине чине Турци, а једну припадници друге вере.

Свако село има свог кмета, а осим кмета и две старешине сеоске које се зову „улице”. Где има цркве има још и „је-

питропа” (тутора) црквеног који води бригу и о школи ако је има. Осим ових, у селу има и бирова који се на Косову зове „протођер”, а сем њега и пољак који чува поља, али који је увек Арнаутин.

Кмета бира село а потврђује власт. У ком селу има ма једна кућа арнаутска, Арнаутин је обично кмет. Од како су се у српска села увукли Арнаути (нарочито Мухацири) сила је постала јача од права. Ако је Арнаутин комшија, за њега не важи ни једна комшијска обавеза; ако је његова крвава убила туђу он вели: „Стока стоку убила”.

Да вук длаку мења али не и ћуд, ево и још једног доказа: „У Приштини је 1889. године отворен српски конзулат, у главној улици. Први српски конзул био је Лука Маринковић кога 19. јуна 1890. убише Арнаути приштевски на сред чаршије”.

Много је воде протекло реком Ситницом, али је много остало и у сећању српског народа и у књигама. Могу Шиптари да спаљују српске књиге, али неће моћи баш све. Могу неки Мехметај и неки Малколм и даље да фалсификују историју и шире своју пропаганду, и да проглашавају српске краљеве за албанске. Могу у то да поверују други, али могу ли и они сами? Тешко да могу.

И тако: „Краљ Милутин пренесе на Косово и средиште свога краљевства, а средиште самог Косова постаде Приштина, где се тада и Липљанска епископија пренесе (у Грачаницу). У Приштини су тада често становали владари – Немање. Душан у једној листини од 1340. године вели да је боловао у Приштини а помиње се да су се Душану поклонили у Приштини изасланици властеле и грађани града Котора, коме је потврдио повеље које су му дали и његови претходници. Године 1365. издао је у Приштини цар Урош повељу манастиру Хиландару. Године 1387. бавио се у Приштини владалац Косова Поља Вук Бранковић где су му се те године поклонили дубровачки посланици којима је потврдио старе повластице дубровачке ...”

Срби су после Косовске битке са Турцима изгубили власт на Косову, али су је после пет векова вратили. И Резолуцијом УН 1244 Косово је остало у саставу Србије.

На свету има разних народа. Има зрелих, а има и незрелих народа. У томе је разлика између Срба и Шиптара.

НАТО држава

Пише Борис Алексић

Доласком мисије Европске уније – ЕУЛЕКС – на Косово и Метохију кршења људских права Срба у јужној српској покрајини постала су све учесталија. Брисел је слањем ове формације покушао да покаже своју способност за самостално решавање проблема. Иронично, будући да у саставу наведене дружине учествују и САД које, руку на срце, војно контролишу Западну Европу. Додуше, поједини стручњаци из Вашингтона сматрају да је циљ ЕУЛЕКС-а блокирање руског и турског утицаја на Балкану. Међутим, ова мисија ЕУ пре свега има за циљ да у пракси спроведе план Мартија Ахтисарија.

ЕУЛЕКС је у својим документима још 2008. године јасно и недвосмислено показао да третира Косово и Метохију као независну државу. У акту који носи наслов „Дођите у Европу” од 13. маја 2008. године, у првој тачки се налази реченица: „Шта пут ка чланству у Европској унији значи за Косово”. На крају документа се налазе ознаке аутора: тзв. специјалног представника ЕУ за Косово, ЕУЛЕКС-а и Европске комисије, што овај папир чини званичним актом Европске уније. Дакле, јасно је да Брисел и овде стоји на страни шиптарских терориста, и да је против Срба. Они отворено кажу да је „Косово на путу ка чланству у ЕУ”, што тврдње представника владајуће коалиције на челу са Демократском странком о томе како Унија не признаје независност јужне српске покрајине чини лажним.

Када су већ на страни шиптарских терориста, због чека онда не би подржали праксу кршења људских права преосталих Срба, започету агресијом 1999. године?

У писму Хавијеру Солани, Питер Фејт као „стратешки циљ Европске уније” наводи утицај режима у Београду на „локалне Србе” да прихвате сарадњу са ЕУ. Као „краткорочни циљ” истиче се добијање „пређутног пристанка Владе за размештај ЕУЛЕКС-а на северу Косова.”

Међу „политичке циљеве” сврстани су утицај на властодршце у Београду да „статусна питања потисну у други план”, као и намера Уније да процес децентрализације спроведе независно од воље Срба.

Као „оперативни циљеви” истичу се притисак на Владу Србије да започне са хапшењем српских лидера са Косова и Метохије под изговором наводне злоупотребе финансијских средстава, да токове новца „усклади са Ахтисаријевим планом”, започне „директне контакте са Владом Косова”, „примени Ахтисаријеве одредбе о децентрализацији” итд. На крају се напомиње да ће „медиски план деловања у Београду бити достављен касније”. Затим следе ознаке Међународне цивилне канцеларије и тзв. специјалног представника ЕУ за Косово.

Не тако давно, 24. јуна 2009. године, Дејвид Слин, шеф Међународне цивилне канцеларије која се налази у јужном делу Косовске Митровице, обратио се својим сарадницима следећим речима: „Европска унија има план да се позабави српским лидерима са севера уз помоћ председни-

ка Бориса Тадића.” У овом светлу речи министра Богдановића о „ненаменском трошењу средстава на северу Косова” добијају право значење. Уосталом, српске главе су некад кумови и браћа слани у окупирани и стигматизовани Цариград – Истанбул, некад у Хаг, па због чега не би изашли у сурет захтевима из Брисела?

Извесна Нита Амин (Neeta Amin) тзв. тужилац ЕУЛЕКС-а је 30. јуна 2009. године, у документу са ознаком 2009-БИ-27, оптужила српске лидере са Косова и Метохије, међу којима и Милана Ивановића, за „организацију, подршку и учествовање у терористичким групама”, „угрожавање особља Уједињених нација (ЕУЛЕКС-а) и придруженог особља” и „позив на отпор”.

Какве ли ироније, ЕУЛЕКС са благословом режима Демократске странке сада Србе проглашава терористима! Сваки отпор мисији ЕУ је забрањен, што доказује њихову окупаторску природу. Наравно, неписменост тзв. ЕУЛЕКС-овог тужиоца види се и у чињеници да она не зна да ЕУЛЕКС нема мандат Уједињених нација, већ Брисела. Председничко саопштење и извештај генералног секретара нису довољни да без јасне и прецизне одлуке Савета безбедности, у складу са Повељом, „нешто” постане мисија УН.

Овде трба обратити пажњу и на речи „придружено особље”. То су у ствари приватне војне компаније (РМС) које НАТО, ЕУЛЕКС и Војска САД ангажују по основу уговора. Међу њима, на Косову и Метохији у „Бондстилу” делује и злочиначка компанија „МРПГ” која је обучавала Туђманове паравојне формације које су 1995. године извршиле етничко чишћење над Србима у Републици Српској Крајини.

Тзв. тужилац ЕУЛЕКС-а заборавља да су терористи Харадинај и Чеку, као и они који их подржавају. Она је сметнула са ума да су, према извештају америчке државне Комисије 9/11, главни организатори терористичких напада на Њујорк и Вашингтон Халид Шеик Мухамед и Мухамед Ата имали своје јединице на Косову и Метохији и у Босни и Херцеговини које су се бориле против Срба. У извештајима стручњака Конгреса САД Косово и Метохија су представљени као логистичка база Ал Каиде. Ово значи

да ЕУЛЕКС преко својих тужилаца штити тероризам, што је довољан разлог да буде у будућности уклоњен из јужне српске покрајине.

Милан Ивановић је од стране Европске уније оптужен по фантомском „Привременом закону о кривичном поступку Косова”. Наравно, овим моделом, предвиђеним само за српске лидере, крши се основно начело кривичног поступка „*nullum crimen sine lege*” којим се утврђује да је кажњавање могуће само по закону. Папир на основу којег Европска унија пресуђује Србима није закон, већ фактички декрет окупатора.

Дела за која се оптужују српски лидери до краја разобличавају праву улогу Европске уније на Косову и Метохији. ЕУЛЕКС је тамо да би озакоњио и до краја спровео истребљење Срба које успут представља као „терористе” док шиптарске нарко-дилере и масовне убице потура као демократе. Без кодекса и морала, без храбрости и система вредности, Брисел је заиста прави сателит Вашингтона од којег треба сачувати Србију. То Срби морају да ураде не само због својих предака, већ пре свега због својих потомака.

Горан Богдановић се понаша као да је и даље у влади злочинца Хашима Тачија

Тачијев министар

- *Обезбеђење министра за Косово и Метохију Горана Богдановића илицама, ишићољима и уз ивице „добићих говна“ часићило Видовдан Србима у покрајини*

Најбољи пример како Влада Србије и Борис Тадић гледају на решење проблема статуса Косова и Метохије показује понашање њиховог министра Горана Богдановића у Лепосавићу, дан пре Видовдана, када је његово обезбеђење напало Србе који су организовали барикаду због увођења царине Еулекса. Не желећи да саслуша критике Срба у Лепосавићу, Богдановић је наредио свом обезбеђењу да оружјем растера грађане који су протествовали против увођења царина са Србијом.

Богдановић подржава Еулекс

Инциденту коме је претходила Богдановићева активна кампања против српских општина на Косову и Метохији због организовања барикада највише су се обрадовали Албанци и окупационе снаге НАТО и ЕУ.

Тадићев министар за Косово и Метохију, данима пре инцидента, оптуживао је Србе у Покрајини да су „провокатори“ и тврдећи да нема царине Еулекса на Јарињу и да би се сам придружио барикадама ако би му неко пружио доказ да

она постоји. У жељи да добију подршку његовог министарства за организовање барикада, Срби из Лепосавића су одлучили да 27. јуна на тренутак зауставе министра на барикади како би му уручили доказе о раду царине на Јарињу, које је претходно јавно затражио. Међутим, Богдановић је одлучио да по цену насиља избегне сусрет са окупљеним грађанима. Богдановић је прво покушао да заобиђе барикаду проласком кроз оближњи фабрички круг, а када је његово возило ипак било заустављено, послао је батинаше да растерају окупљене.

Пиштољем на голоруку децу

– Сат времена смо чекали министра како би му уручили потврду да Еулекс има царински пункт на Јарињу, коју је Богдановић тражио преко медија. Пре њега је поред барикаде прошао министар Брадић који се нормално зауставио, поразговарао са нама, а онда наставио пут ка Косовској Митровици. Неколико минута касније угледали смо колону аудија Владе Србије како излазе на капију оближње фабри-

Богдановић заратио са својим суграђанима

Најбољи пример подршке коју министар Богдановић и Демократска странка имају на Косову и Метохији показује то што се инцидент одиграо у Лепосавићу, одакле је Богдановић родом. Ако министра Богдановића не цене у месту из ког је поникао, како очекивати да га цене остали Срби са Косова и Метохије?

Привремене мере и у Лепосавићу

Убрзо после инцидента са Богдановићем, 13. јула, Влада Србије донела је одлуку о увођењу привремених мера у Скупштину општине Лепосавић. Несумњиво је да је ова, као и одлука о увођењу привремених мера у Скупштини града Приштине, донета у циљу сламања отпора Срба са Косова и Метохије према Еулексу, али и као казна за инцидент са Богдановићем. У тренутку увођења привремених мера у Лепосавићу, као и у Приштини, водећа странка је била СРС, а председник општине је био такође радикал.

ке и потрчали смо да их зауставимо. Успели смо да зауставимо тек треће од пет возила у колони и замолили смо Богдановића да поразговара са нама, а онда је настао хаос. Из прва два возила је изашло шест „горила“ од којих су двојица били у оделима а остали у мајицама, тренеркама и шорцевима. Она двојица у оделима су извадили пиштоље док су остали са бејзбол палицама и пендрецима потрчали ка народу вичући да ће нас све побити. Шокиран овим, голоруки народ, међу којима је било и деце, се разбежао од министрових кола – каже један од учесника барикаде.

Очевици догађаја кажу да је међу Богдановићевим телохранитељима био и његов сестрић са својим пријатељима, а да је реч о лицима која нису запослена у Влади или МУП-у Србије.

– У обезбеђењу министра су била четворица цивила, од којих је један његов сестрић Александар, као и три његова пријатеља, од којих је један бивши радник жандармерије. Не желим да се бавим спекулацијама о пословима којима се та четворка бави у Лепосавићу, али поставља се питање како је могуће да се у службеним возилима Владе Србије возе приватна лица и да та лица обезбеђују министра. И да ли је бејзбол палица постала ново средство комуникације са грађанима? – пита наш саговорник.

Пошто су застрашиле народ „гориле“ су се вратиле у службена возила и наставиле пут ка Косовској Митровици, где је Богдановић требало да учествује у обележавању Видовдана.

Организатори барикада такође истичу да се за десет дана, колико је трајала прва барикада у Лепосавићу, није десио ниједан инцидент са представницима окупационих снага Еулекса и Кфора.

– Више од 30 пута смо зауставили возила Еулекса и вратили их назад за Приштину без иједног инцидента. Полицијци ЕУ би поразговарали са представницима барикаде, а онда би се у миру окренули и вратили у базу. Нису нас напали чак ни војници САД у саставу КФОР-а, па је чињеница да нас је напало обезбеђење министра из Владе Србије утолико гора. После свега овога тешко је рећи да ли је Богдановић министар у Влади Србије или у влади Хашима Тачија и због чега толико подржава Еулекс – каже наш саговорник.

Снимак открива истину

Одговорност за инцидент Богдановић је покушао да пребаци на учеснике барикаде и да представи то као напад на њега, али је срећом један од учесника снимео читав инцидент и тако спречио медијску манипулацију. Снимак под називом „Обезбеђење министра Богдановића напало Србе у Лепосавићу“ може се погледати преко сајта www.youtube.com и на њему се јасно види да учесници барикаде мирно стоје испред кола док на њих нису појурили Богдановићеви батинаши.

После свега остаје питање да ли људи попут Горана Богдановића могу да штите интерес Србије и Срба на Косову и Метохији.

Р. В. С.

Шешел побеђује Хаг

Разговарао: Владимир Мишковић

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел је 24. јула ове године, у поступку за непоштовање суда у Хашком трибуналу, проглашен кривим и осуђен на казну затвора од петнаест месеци. Шеф тима који помаже одбрану проф. др Шешела, Зоран Красић, истиче да ће председник Српске радикалне странке поднети жалбу против пресуде зато што она не само да је неправедна и неправична, већ истовремено представља и доказ да у Хашком трибуналу једноставно не постоје услови за фер и правично суђење. Красић констатује да цео поступак за непоштовање суда показује бес Хашког трибунала због немоћи у предмету за ратне злочине.

– Судије су постале жртве сопствене мржње. Они једноставно више не могу да гледају и слушају Војислава Шешела. Он је у овом поступку износио истину и тражио истину. То је толико добро урадио да је све фалсификате једноставно „лоцепао“. Свако онај ко је пратио поступак је сада уверен да је тужилаштво извело дефиле лажних сведока. И сад су на основу тога, „уврежене“ судије одлучиле да се због личне сујете, а не истине и правде, реванширају Војиславу Шешелу, да му „објасне“ како он нема право да им оспорава „интегритет и углед“. А пошто је у овом случају целокупно гоњење за непоштовање суда од тужилаштва преузело судско веће, оно је изрицањем оволике казне показало да не постоји разлика између судија и тужилаца, и да је дошло до злоупотребе поступка, који због тога мора да се прекине.

• **Како је уопште дошло до покретања поступка за непоштовање суда против Војислава Шешела?**

– Захтев за покретање поступка за непоштовање суда против Војислава Шешела је саставни део једног великог захтева који је тужилаштво упутило у августу прошле године. У том захтеву је тужилаштво затражило од суда да се Шешелу ускрати право да се сам брани. И у оквиру тог захтева, тужилаштво је, као својеврсну аргументацију и потпору тог свог захтева, навело и да је он у једној од својих књига обелоданио имена три заштићена сведока.

• **Зашто онда одмах у августу прошле године није дошло до покретања тог поступка?**

– Зато што претресно веће, на челу са судијом Жан-Клодом Антонетијем, које води поступак, и пред којим се изводи докази, а које је прво добило спорну књигу, није нашло за сходно да по службеној дужности покрене поступак за непоштовање суда против Војислава Шешела. Па се тужилаштво жалило председнику суда Патрику Робинсону, који је одредио посебно веће које ће се бавити тим захтевом. Оно је одлучило да подигне „in loco“ оптужницу против Војислава Шешела, тј. судски налог који замењује оптужницу тиме што садржи оптужбе.

• **Одакле право судијама да подижу оптужнице?**

– По Правилу 77 Правилника о раду Хашког трибунала, на бази „инхерентних“ овлашћења судија, они су овлаштени

да подижу оптужнице и да воде поступак против лица која „ометају спровођење правде“, што се колоквијално назива непоштовање суда. Посебно веће на челу са судијом Кармелом Агијусом је одлучило да покрене поступак за непоштовање суда, његово изузеће је тражио Војислав Шешел, па је суд одредио друго веће, на челу са судијом О Гон Квоном.

• **Зашто претресно веће на челу са судијом Антонетијем није хтело да прихвати захтев тужилаштва из августа прошле године?**

– Судско веће на челу са Антонетијем није хтело да покрене поступак за непоштовање суда са образложењем да би то утицало на њихову непристрасност и објективност у поступку у којем они суде за ратне злочине. Међутим, јасна је намера судског већа и председавајућег Антонетија да застану са поступком и добију на времену, јер је очигледно да је поступак за ратне злочине кренуо лоше за тужилаштво, а тиме и за суд, јер до сада ништа није доказано. Одмах после покретања поступка за непоштовање суда, тужилаштво је инсистирало да се прекине поступак за ратне злочине, па је претресно веће за ратне злочине донело одлуку да се прекида поступак за ратне злочине док се не оконча поступак за непоштовање суда.

• **Али, од одлуке судског већа за ратне злочине да прекине суђење је ипак одржано неколико рочишта?**

– Да, јер су судије у поступку за ратне злочине схватиле да то представља доказ кршења људских права Војислава Шешела, односно права на фер и експедитивно суђење. Па су онда, на зависно од своје одлуке о прекиду поступка, они ипак одржали две статусне конференције, а пре месец дана су чак и изводили неке доказе. Дакле, прекршили су сопствени налог о прекиду поступка! Једноставно, схватили су да су сами себе довели у бесмислену ситуацију.

• Па, има ли онда ова пресуда за непоштовање суда било какву правну ваљаност?

– Ова пресуда за непоштовање суда отвара много питања. Пре свега отвара питање да ли лице које је оптужено за ратне злочине, и које се само брани, може да се гони и за непоштовање суда. Јер та спорна књига садржи поднесак Војислава Шешеља, односно приговор против оптужнице, које је Војислав Шешељ прво понудио суду као доказни материјал. Када је суд одбио тај приговор, због ограничења у броју страна, Војислав Шешељ га је објавио у својој књизи.

• Зашто је Војислав Шешељ објавио свој приговор у књизи?

– Да би олакшао себи одбрану. Он је користио ту књигу током унакрсног испитивања неких сведока. И сад се поставља питање да ли се вођењем поступка због књиге у ствари води поступак против његовог приговора против оптужнице. Такође, постоји дилема има ли оптужени право на објављивање својих правних средстава. Јер, која је сврха постојања правних средстава, ако су она тајна? Како се онда обезбеђује јавност судског поступка? Војислав Шешељ инсистира на јавности, која му је највећи савезник у овом поступку.

• Тужилац је тражио четири месеца затвора, а судско веће пресудило 15 месеци. Шта је био мотив судског већа за овако високу казну?

– Тужилац је у поступку против Војислава Шешеља тражио максималну затворску казну, где се на основу досадашње праксе извлачио закључак да то може бити највише четири месеца. Мислим да су судије направиле овако тешку грешку захваљујући пре свега свом неконтролисаном бесу према Војиславу Шешељу. Мислим да је висина казне производ жеље судија да се освете Војиславу Шешељу, који је током овог поступка потпуно демаскирао Хашки трибунал, оголео га и показао какав је у суштини.

• Шта је произвело бес судија према Војиславу Шешељу?

– Судије су свесне да поступак за ратне злочине иде у корист Војислава Шешеља захваљујући његовом праву да се сам брани. Он је у овом поступку износио истину и тражио истину и то је толико добро урадио да је све фалсификате једноставно „поцепао”. Свако онај ко је пратио поступак је сада уверен да је тужилаштво извело дефиле лажних сведока. Тешко је неком да лаже када преко пута себе има Војислава Шешеља, јер је он унакрсно испитивање извео бриљантно. Готово да ништа није остало недоречено. Дакле, ради се о својеврсној освети суда због Шешељевог успешне одбране. Војислав Шешељ је четири године водио борбу за право да се сам брани, коју је на крају добио. Судије и тужилоци, са друге стране, више воле адвокате, јер је историја показала да су Срби који су имали адвокате у Хашком трибуналу углавном осуђени на максималне казне.

• Колико је Хашки трибунал до сада поштовао права Војислава Шешеља?

– Војислав Шешељ је током ових седам година упорно и стрпљиво жигосао сваку повреду права на фер и правично суђење, у оквиру којег постоји осамдесетак појединачних права, која су редом грубо згажена у поступку против Војислава Шешеља.

• Која су то права?

– Право на неометану комуникацију са члановима породице, на објављивање судске документације на српском језику и у писаној форми, право на избор браниоца и браниоца у приправности, односно право да се сам брани, право да благовремено буде упознат са свим аспектима оптужбе, право на одговор на оптужницу...

• Војислав Шешељ се терети и да је „ометао спровођење правде” у Хашком трибуналу.

– Па, како је Војислав Шешељ могао књигом да омета поступак и спровођење правде кад је књига објављена пре покретања поступка? Поступак је почео 7. новембра 2007. године, а књига је објављена пре тога. Да је књига стварно била сметња за покретање поступка, претрес би се одлагао док се не реши питање књиге. Питање књиге се почело решавати скоро 20 месеци од отпочињања поступка!

• А како је могуће да Војислав Шешељ наводно открије имена сведока и да га осуде на 15 месеци затвора, а Рамуш Харадинај побије сведоке и на крају буде ослобођен?

– Код Харадинаја су убијени сведоци, према мишљењу Хашког трибунала, „нестали”. Питање је ко је одговоран за „нестанак” сведока. Да су сведоци у вези са Харадинајем, то је неспорно. Па је Хашки трибунал водио поступак против лица која су наводно претила сведоцима и вршила притисак на сведоке. Бајруш Морина је као непосредни извршилац те претње добио пет месеци затвора, а Астрит Харачи, бивши министар културе такозване Владе Косова, који је оптужен за подстрекивање, је у жалбеном поступку ослобођен одговорности.

• Постоје ли још неки слични примери?

– Још драстичнији је пример хрватског новинара Домагоја Маргетића, главног и одговорног уредника недељника „Хрватско слово”, који је на свом интернет сајту обелоданио имена 102 заштићена сведока у предметима који се воде у Хашком трибуналу. Он је осуђен на свега три месеца затвора и 10.000 евра.

• У току је и поступак за непоштовање суда против бившег портпарола тужилаштва Хашког трибунала Флоренс Артман?

– Да. Случај књиге бившег портпарола тужилаштва Хашког трибунала Флоренс Артман, чији је финансијер „Бошњачки институт” из Сарајева, је занимљив зато што су у књизи, која је очигледно објављена из комерцијалних раз-

Лик и дело Хашког трибунала

• Може ли се повући паралела између пресуде против Војислава Шешелја за непоштовање Хашког трибунала и пресуде титоистичких судова против Војислава Шешелја за непоштовање лика и дела диктатора Јосипа Броза?

– Постоји велика сличност. Војислав Шешел је осуђен на затворску казну у злогласном затвору у Зеници због „деликта мисли”, јер његов рукопис чак није био ни објављен. И онда је цели свет скочио у одбрану Војислава Шешелја и његовог права. Међутим, основна сличност је што се у оба случаја ради о класичном политичком процесу, јер Војислав Шешел као интелектуалац, идеолог и председник највеће странке представља претњу за реализацију циљева САД и Европске Уније. Као што је сметао титоистичком режиму, тако данас смета САД, НАТО и ЕУ за остваривање њихових циљева. Па, Војислав Шешел је једини човек на планети земљи којем је као непосредан облик извршења ратног злочина узето нешто што је његов говор. И то је пало у воду.

• Зашто?

– Зато што Војислав Шешел као научник све појаве у свету посматра критички, користећи научну методологију. Па се поставља питање да ли се Шешелју, преко његовог говора, суди његовој слободи изражавања мисли. Јер испада да је садржај Шешелјевих мисли опасан по НАТО и ЕУ. И људи се доводе у ситуацију да не смеју да буду ни идеолошка, ни политичка, ни научна, ни критичка, ни публицистичка алтернатива постојећем обрасцу понашања.

лога, објављени записници о раду жалбеног већа који имају статус тајне у Хашком трибуналу. Међутим, исти тужилац који се налазио у поступку за непоштовање суда против Војислава Шешелја не захтева судски притвор за Флоренс Артман и инсистира искључиво на новчаном кажњавању.

• Да ли су мотиви Флоренс Артман за писање књиге били само комерцијалне природе?

– Флоренс Артман је својевремено уклоњена из Хашког трибунала зато што је достављала податке једној обавештајној служби. Интересантно је да људи који раде за Хашки трибунал, када изађу из њега, почну да критикују и нападају његов рад. И то није случај само са Флоренс Артман, него и са бившим главним тужиоцем Карлом дел Понте, тужиоцем Џефријем Најсом, судијом Шомбургом и још неким судијама које су јавно проговориле да су незадовољне радом Хашког трибунала. Па ако „инсајдери” доводе у питање ауторитет Хашког трибунала, са којим правом се то оспорава трећим лицима? Практично је забрањено да се понови оно што је Карла дел Понте написала у својој књизи. А написала је, између осталог, како јој је Зоран Ђинђић рекао за Војислава Шешелја: Водите га и не враћајте га више!

• Па, то значи да у поређењу са Флоренс Артман и Карлом дел Понте Војислав Шешелј заправо није ништа ни открио?

– Па, ни тужилац у поступку није јасно рекао да је Војислав Шешелј обелоданио имена сведока, него је рекао како се може претпоставити да су у књизи објављени подаци о лицима која могу имати третман заштитених сведока. Па и у сажетку пресуде пише да читајући целу књигу, може да се утврди о којим се сведоцима ради. Али то евентуално може само неко ко проучава проблематику догађаја на терену, а обичан читалац нема никакве шансе да сазна о којим се сведоцима ради.

• Који је онда основ за пресуду за непоштовање суда против Војислава Шешелја?

– Наводну повреду и непоштовање суда Трибунал је нашао у схватању да је постојала забрана коју је дао суд, а пошто је та забрана прекршена, онда је то непоштовање суда. Дакле, не ради се ту о заштити жртава и сведока, већ о ауторитету суда. И зато ми ова пресуда више личи на освету судија против Војислава Шешелја, јер већ седам година судије не знају како да изађу на крај са овим предметом.

• Зашто судије уопште желе да се освете Војиславу Шешелју?

– Судије су постале жртве сопствене мржње. Јер, само покретање поступка и овакав епилог показују присуство великог беса код судија због немоћи у предмету за ратне злочине. У већу које је изрекло пресуду за непоштовање суда седео је, на пример, Јан Бономи, судија у предмету Слободану Милошевићу, који је често постављао питања Шешелју док је био сведок у том процесу. Шешелј му је одговарао на себи својствен начин, а Бономи то очигледно није могао да заборави. Други судија у судском већу, Кевин Паркер, водио је истрагу поводом убиства људи у притворској јединици. После наводног самоубиства Милана Бабића, Војислав Шешелј је тражио да се обелодани Бабићево опроштајно писмо. Тада су судије и тужилаштво, укључујући и Паркера, уверавали Војислава Шешелја да такво писмо не постоји.

• У званичном саопштењу Трибунала је писало да Милан Бабић није оставио опроштајно писмо.

– Али после неколико месеци појавило се опроштајно писмо Милана Бабића са одређеним садржајем, што довољно говори о Паркеровим „истрагама”. Трећи судија и председавајући већа О Гон Квон је потврдио оптужницу за ратне злочине против Војислава Шешелја и дуго је био у претресном већу. Таква освета судија је својеврсни правни фундаментализам. Е сад, пошто је у овом случају целокупно гоњење за непоштовање суда од тужилаштва преузело судско веће, оно је изрицањем оволике казне показало да не постоји разлика између судија и тужилаца, и да је дошло до злоупотребе поступка, који због тога мора да се прекине.

• Како је дошло до злоупотребе поступка?

– Зато што се не види разлика између тужилаштва и суда. Ко ту више гони? Не могу судије стално да се крију иза имагинарне перцепције „инхерентног овлашћења”. Не може судија све! А сад би судије да натерају Војислава Шешелја да их поштује.

• Али зашто судије мисле да их Војислав Шешелј на било који начин не поштује?

– Војислав Шешелј је на почетку суђења рекао: Ја сам доктор наука, универзитетски професор права, имам право на свој научни став, и слобода мисли је загарантована свакоме. Па је на основу тога Војислав Шешелј оспоравао легитимност постојања Хашког трибунала. И сад су, на основу тога, „уврежене” судије одлучиле да се због личне сујете, а не

истине и правде, реванширају Војиславу Шешељу, да му „објасне” како он нема право да им оспорава „интегритет и углед”... Ваљда су зато што неће да устане, што неће да се поздрави са њима, и донели тако високу пресуду. А то је већ нешто што залази у домен стила и начина одбране, што је право онога ко се брани према свим међународним стандардима за фер и правично суђење.

• Шта се може очекивати из таквог односа судија према Војиславу Шешељу?

– Јасно је да судско веће покушава забранити Војиславу Шешељу да се брани. Мешају му се у начин одбране, у стил одбране, приговор против оптужнице квалификују као акт непоштовања суда и тако даље... Прво су неколико година оптуживали Војислава Шешеља да застрашује сведоке. Па се онда, напослетку, неко паметан у овој држави сетио да констатује како од почетка поступка против Војислава Шешеља Хашки трибунал никада није тражио од органа ове државе да пружи заштиту некоме кога наводно прогања тим одбране, помагачи или било ко ко има неке везе са Војиславом Шешељем.

• Који су, по вашем мишљењу, даљи кораци Трибунала против Војислава Шешеља?

– У оптужници за ратне злочине против Војислава Шешеља судије и тужиоци имају три врло важна стуба. То су Вуковар, Хртковци и Зворник. Ту се помињу и неке друге локације, али ове три су најважније зато што се ту потенцира лична одговорност и непосредно извршење. А то непосредно извршење је политички говор, који је био узрок свега што се касније дешавало. Па су на Зворнику пали, јер је сведок за две године промашио датум одржавања скупа на којем је Војислав Шешел говорио, код Вуковара су пали на неком дневнику човека који је наводно чуо неку реченицу коју нико није чуо, па је у поступку утврђено да је и то слагао, а код Хртковаца је проблем што тамо уопште није било војног сукоба, па се поставља питање да ли то уопште може бити у оптужници.

• Да ли ова пресуда може довести до одузимања права Војиславу Шешељу да се сам брани и наметања адвоката у главном поступку?

– Мислим да то тога у овом тренутку неће доћи, али Хашки трибунал сигурно неће одустати од те намере. Предмети који се воде против Срба се обично завршавају максималном казном, без обзира да ли су криви или не. Када Хашки трибунал наиђе на неку озбиљнију препреку, онда обично прибегава наводном самоубиству, односно убиству. Мислим да са Војиславом Шешељем Хашки трибунал има озбиљан проблем. Не сумњам да у Трибуналу размишљају и о максималној казни и о убиству. Међутим, за осуђујућу пресуду не само да немају доказе, него и кад би донели такву пресуду, нико разумног не би могли да убеди да је то законито.

• Зашто?

– Став јавности је да Војислав Шешел нема више шта да тражи у Хашком трибуналу, већ треба да буде код своје куће. Што се тиче могућности да Војислав Шешел буде убијен у Хашком трибуналу под образложењем да се ради о болести или самоубиству, то би после свих ових дешавања било толико очигледно да то нико у Трибуналу не би могао да прикрије.

• А како оцењујете понашање медија у Србији поводом пресуде Војиславу Шешељу?

– Онима који су данас на власти је у интересу да се ова пресуда Хашког трибунала за непоштовање суда, без неке веће галаме, потисне и падне у заборав. Они се надају да ће, захваљујући одморима и тешкој економској ситуацији, Војислав Шешел полако бити заборављен.

Али је и даље присутна логика као и 2001. године, само да ми њега испоручимо, па ће нам бити боље. Па су после 2001. године испоручили 20 људи, неки су отишли добровољно, а неки на силу и сад нам је још горе. Али власт не одустаје, већ је послала тужиоце у Хаг на обуку и школовање које траје шест месеци.

• Зашто се тужиоци из Србије обучавају у Хашком трибуналу?

– То зависи од процеса растурања Србије. Ако не буде текао оним путем којим су Сједињене Државе, НАТО и Европска Унија замислили, онда ће у Србији бити покретани поступци против оних који су били само мобилисани. Хашки трибунал ће да пронађе основ за суђење у међународном обичајном праву, по узору на Статут војног суда у Нирнбергу. У контролном закону број 10 Нирнбершког суда омогућено је немачким судовима да суде свима онима који су им сметали, а имали су било какве везе са Другим светским ратом. Неколико хиљада људи је на тај начин завршило на дугогодишњим робијама и то ја названо процесом „денацификације Немачке”. Е, сада је актуелан процес „расрбљавања Србије”!

• Које је то потребно данас у Србији?

– САД и Европској Унији. Њима није довољно то што су нас наводно победили. Они хоће да нас згузе! Да не постојимо! Да нас претворе у обичног потрошача. И да нас покажу као пример свима у свету. Јер ми представљамо сметњу у духовном, културном и цивилизацијском погледу. У Србији има људи који су због фотеље спремни да прихвате све. Који су спремни да жртвују и жене и децу да би они опстали на власти. И који не схватају да Србија није део ове и овакве западне цивилизације.

16. августа 2009. године

ГЛАСАЈТЕ

за листу

Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

ТРИБИНА

Српске радикалне странке
одржаће се у Дому културе
у Грачаници

12. августа 2009. године
у 19 часова

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан • Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан • Помоћник главног и одговорног уредника: Момир Марковић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Северин Поповић • Лектор: Лазар Мацура • Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун • Штампана: ДОО „Драгић“, Борђа Јоановића 20, 23000 Зрењанин.